

акцентом, притаманним для типового лонг-айлендця. — Це не «куди?», а «до куди?» Я готовий на гроші закластися, що тут потрібен аблатив.

Почулось енергійне шарудіння сторінками.

— Заждіть, — сказав Чарльз, і його голос здався схожим на сестрин, такий же хрипкуватий і з нотками південця. — Гляньте сюди. Вони не просто плывуть до Карфагена. Вони плывуть, щоб напасти на нього.

— Ти з глузду з'їхав.

— Ні, це все вони. От подивіться на наступне речення. Нам потрібен датив.

— Ти певен?

Ще енергійніше шарудіння.

— На сто відсотків. Ἐλί τω Καρχηδόνα.

— Нічого не розумію, — знову мовив Банні тоном Терстона Гавелла з «Острова Гіллігана»¹. — Аблатив — наше всьо. Що складне — то аблатив.

— Банні, — трохи помовчавши, відповів Чарльз, — ти все наплутав. Аблатив — це з латини.

— Ну, та *звісно ж*, я в курсі, — роздратовано відказав Банні після спантеличеної мовчанки, яка радше свідчила про протилежне, — але ти розумієш. Аорист, аблатив, одна біда, насправді...

— Послухай, Чарльзе, — знову говорила Камілла, — тут не підходить датив.

— Підходить, чому ж ні? Хіба вони не плывуть, щоб напасти?

— Так, але ж греки перетнули море в напрямку до Карфагена. До Карфагена. «Куди?»

— Ну, я ж поставив попереду *елі*.

— Бач, можна і нападати, і водночас використовувати *елі*, але тільки не ігнорувати акузатив. Правила першим ділом.

Самість. Самості концепція. Сегрегація. Я бігав очима по покажчику й гарячково ламав голову, намагаючись зрозуміти, який їм потрібен відмінок. Греки плывуть через море до Карфагена. До Карфагена. Куди. Звідки. Карфаген.

Раптом мене як ошпарило. Я закрив книжку, поставив її на полицю й розвернувся.

— Перепрошую, — проказав я.

¹ Терстон Гавелл III, він же «Мільйонер» — персонаж комедійного телесеріалу, стереотипний представник заможної еліти Нової Англії, гарвардець і республіканець.